

[Undervisningsministeren.]

på, at denne plan kom i samme øjeblik, den overhovedet kunne komme.

Jeg må foreløbig henholde mig til den atomkraftudvalgsbetænkning, der nu foreligger, hvor man udtaler sig på den linje, som jeg nævnte før, og hvor der står en lang række ledende industrifolk og elværksfolk bagved, og hvor man jo siger — og det mener jeg er noget meget væsentligt — at udviklingen på atomenergiområdet foregår i et så voldsomt tempo, at Risø til enhver tid må søgte for at have kendskab til den nyeste udvikling på feltet uanset de dispositioner, som øjeblikkeligt kan være rigtige ud fra rentabilitets- og andre lignende synspunkter.

Jeg skal ikke her komme ind på spørgsmålet om regnskaberne. Der har jo ikke i udvalget været uenighed om, at hvad der med rimelighed kan fremskaffes af klarhed på dette punkt, skal fremskaffes, men jeg har været med til at advare imod, at man siger det så håndfast, som det på et vist tidspunkt blev sagt i vore drøftelser: at vi hvert år skulle specificere ud, hvad erhvervslevet netop i det givne år havde haft af nytte. Det er klart, at det ikke kan gøres, og det ville være forkert, hvis man gav tilsagn om at give sådanne tal, for de ville ikke være rigtige og rimelige.

Så blot en bemærkning i anledning af hr. Johan Philipsons ord om, at vi ikke skal have debat hvert år. Jeg synes, vi har haft en dybtgående debat, og jeg er glad for, at vi nu ligesom kan gøre boet op. Det, jeg navnlig er glad for, er, at debatten her i dag — sådan har jeg i hvert tilfælde følt det — har været ført i en atmosfære ganske vist af usikkerhed på en række punkter over for både udvikling og måden, vi har grebet det an på, det er da klart, men i en atmosfære af tillid og ikke i en atmosfære af mistro. Det er jeg meget glad for, og det tror jeg også vil have betydning for det fortsatte arbejde på Risø.

(Kort bemærkning).

Johan Philipsen: Jeg vil helst være fri for at se ministeren fremskaffe tal. Se, det ligger jo sådan, at de første tal, de er uanvendelige; de er så fyldt med statsligt betalte udviklingsomkostninger, statslige subsidier af enhver art, at de er uanvende-

lige til vurdering af, hvorvidt det på ganske normal forretningsmæssig basis kan betale sig at bygge atomkraftværker i Danmark. Det er det, der gør vurderingen så forfærdelig vanskelig, og jo dybere vi er kommet i dette virvar af 7-8 forskellige statssubsidier, jo mere betænelige bliver vi, for det er det alternativ, vi ikke gerne vil ud i: vandringer til det danske folketing om betaling af en bet på 200-300 mill. kr., som vi måske burde have kunnet undgå.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg tror nu nok, jeg alligevel gerne vil have lov til at fremskaffe de tal; så kan vi jo sammen prøve at kigge nærmere på dem. Men det, der får mig til at bede om ordet igen, var kun dette, at når hr. Johan Philipsen siger: disse tal er så inficerede af offentlige subsidier, så er det jo rigtigt, og jeg synes kun, at det er rigtigt at sige det. Men jeg tror ikke, jeg siger det for stærkt, når jeg siger, at der er ikke et land, som vi kan sammenligne os med — for slet ikke at tale om et større land — der ikke har ment, at det også var en offentlig opgave at gå ind i den forskning, det her drejer sig om, og som ikke har taget denne opgave op, og det kan jo også sige noget for vores vedkommende. Det er klart, at det giver mindre rene tal af den art, som hr. Johan Philipsen talte om; men som sagt, alle de lande, vi kan sammenligne os med, har også anset det som en væsentlig offentlig opgave at gå ind i denne forskning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:

„Folketinget tager beretning om atomenergikommissionens virksomhed i tiden fra 1. april 1965 til 31. marts 1966 til efterretning“.

vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udbygning af Københavns Teknikum.

(Lovforslaget (nr. 97) findes i tillæg A. sp. 2109, fremsættelsen i tidenden sp. 1699).